

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobkyně **O. A.**, zastoupené Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem se sídlem Plzeň, Malická 11, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra, Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2013, č. j. 11 A 192/2010 - 50, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 8. 2013, č. j. 11 A 192/2010 - 50 (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl žalobu proti rozhodnutí Policie České republiky - Služby cizinecké policie, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 23. 7. 2010, č. j. CPR-3736/ČJ-2010-9CPR-C241, kterým bylo [s odkazem na § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), v návaznosti na § 46 odst. 1 a § 56 odst. 1 písm. k) téhož zákona] změněno rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Plzeň, Inspektorátu cizinecké policie Plzeň ze dne 15. 1. 2010, č. j. CPPL-44903-1/ČJ-2009-034061-PP2, tak, že se stěžovatelce ruší povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Proti tomuto rozsudku nyní brojí žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností, v rámci které zároveň požádala Nejvyšší správní soud o přiznání odkladného účinku. Tuto žádost odůvodňuje stěžovatelka tím, že kasační stížnost sice nemá odkladný účinek ze zákona, ale s přihlédnutím k usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011, podle kterého je pro výkon ústavního práva stěžovatelky na spravedlivý proces nezbytné, aby mohla zůstat na území České republiky do skončení řízení o žalobě (pozn.: stěžovatelka patrně měla na mysli „řízení o kasační stížnosti“), se domnívá, že by její kasační stížnosti měl být odkladný účinek přiznán. Má současně za to, že se přiznání odkladného účinku nedotkne nepřiměřeným způsobem práv třetích osob a nebude v rozporu s veřejným zájmem.

Žalovaný navrhl nepřiznat kasační stížnosti odkladný účinek, neboť podle jeho názoru není splněna podmínka spočívající v nepoměrně větší újmě, která by měla stěžovatelce vzniknout s právními následky napadeného rozhodnutí, jak je uvedeno v § 73 odst. 2, soudního řádu

správního, (dále jen „s. ř. s.“). Zrušení povolení k dlouhodobému pobytu nelze posuzovat jako újmu, jelikož ta by stěžovatelce mohla vzniknout až na základě správního vyhoštění z území České republiky.

Po zhodnocení důvodů uváděných stěžovatelkou a skutečností vyplývajících ze správního spisu dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou v daném případě naplněny.

Nejvyšší správní soud úvodem předesílá, že institut odkladného účinku má mimořádnou povahu. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u nějž by bylo možno odkladný účinek bez dalšího očekávat. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti odnímá Nejvyšší správní soud před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocnému rozhodnutí krajského (zde městského) soudu, na které je jinak třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno; tyto důsledky pak z povahy věci dopadají i na správní rozhodnutí, proti němuž žaloba směřovala. Tento postup proto musí být vyhrazen pro výjimečné případy.

V této souvislosti upozorňuje také na to, že novelou soudního řádu správního, provedenou zákonem č. 303/2011 Sb. došlo s účinností od 1. 1. 2012 ke změně tohoto ustanovení a ke zmírnění podmínek pro přiznání odkladného účinku; stěžovatelka však ve svém návrhu očividně vychází ze znění § 73 odst. 2 s. ř. s. účinného do 31. 12. 2011. Podle nyní účinného znění ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. nicméně platí, že *soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem* (toto ustanovení se užije přiměřeně v řízení o kasační stížnosti – viz § 107 odst. 1 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud tedy při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku reflektuje jednak hledisko *veřejného zájmu*, při současném porovnání *újmy stěžovatele* (nebude-li odkladný účinek přiznán) s možnou *újmou, která by mohla vzniknout jiným osobám* (bude-li odkladný účinek přiznán). K přiznání odkladného účinku může proto kasační soud přistoupit teprve poté, osvědčí-li, že újma stěžovatele, jako důsledek nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti, by byla nepoměrně větší případné újme jiné osoby, bylo-li by takovému návrhu vyhověno.

Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou přitom vždy subjektivní, závislé zásadně na osobě a situaci stěžovatele. Z právě uvedeného plyne, že stěžovatel nese také břemeno tvrzení; očekává se tak od něj uvedení konkrétních a relevantních tvrzení a podrobné rozvedení, v čem konkrétně tuto možnou újmu spatřuje a jakou intenzitu případná újma má. Toto břemeno, jak vyplývá z žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, stěžovatelka unesla, a důvody vzniku újmy zdejšímu soudu srozumitelně předestřela.

Co se týče shora nastíněného práva stěžovatelky, jakožto účastníka řízení, hájit svá práva v řízení o kasační stížnosti buď osobně, anebo prostřednictvím zvoleného právního zástupce, kterému bude udělovat konkrétní pokyny, k jehož zachování má být odkladný účinek kasační stížnosti přiznán, uvádí zdejší soud, že rozhodnutím žalovaného sice pravomocně došlo k odnětí určité konkrétní formy pobytového statusu (právního titulu pobytu na území České republiky), toto rozhodnutí však nemá za bezprostřední následek, že by stěžovatelka byla nucena území České republiky opustit, jak by tomu bylo například při uložení správního vyhoštění s vymezením doby, po kterou by jí byl odepřen vstup na území členských států Evropské unie. Nejvyšší správní soud proto dospěl po posouzení povahy napadeného správního rozhodnutí a stěžovatelkou tvrzených důvodů pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k závěru,

pokračování

že výkon, respektive jiné právní následky rozhodnutí, pro ni samy o sobě neznamenají újmu, která je způsobilá k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Napadené správní rozhodnutí totiž stěžovatelce nebrání usilovat o získání jiné formy pobytového statusu na území České republiky, a zejména pak pro ni neznamená povinnost území (nuceně) opustit, což teprve by mohlo způsobit nemožnost účinně hájit svá procesní práva v řízení o kasační stížnosti.

Vzhledem k tomu, že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí nemohou pro stěžovatelku znamenat relevantní újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s., Nejvyšší správní soud se již nezabýval posouzením navazujících kritérií pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, tedy poměřováním, zda by výkon nebo jiné právní následky správního rozhodnutí znamenaly pro stěžovatelku nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, jakož ani tím, zda by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud dodává, že z rozhodnutí o nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude meritorně rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (viz například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, publikované pod č. 1072/2007 Sb. NSS, dostupné z <http://www.nssoud.cz>).

Na základě výše uvedených důvodů rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 107 s. ř. s., ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. tak, že se kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. ledna 2014

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu